

XXVIII.

КЪМЪ РОДЕНЪ КРАЙ.

Напустнахме земята на пустинитѣ.

Пароплува цѣпѣше вълнитѣ на необятното море. Пътътъ ни се срѣщаше съ лѣстовичкитѣ, които идѣха отъ нашитѣ страни.

Параплува ечеше отъ викове къмъ лѣстовичкитѣ.

Азъ мълчахъ. Седналъ въ единъ кжтъ азъ не вѣрвахъ, че ще се върна. Смъртъта е невѣрна сила. Не можахъ още да забравя изгубенъ другаръ и унесенъ въ послѣднитѣ му часове, азъ мислѣхъ за дома, за моето родно село.

Моето родно село, сгушено въ крѣшна пазва на сѣнчестъ балканъ. Вечеръ мълвежа на бистро-струенъ потокъ го приспива, сутринъ го разбужда дивенъ хоръ на безгрижни птички, що сѣкашъ отъ вредъ сж се сбрали тамъ една друга да се надпѣватъ. Ключне ли задъ стрѣменъ ридъ уморено слънце — дебела сѣнка прѣстила китно ливаде и буйни градини; спотаяватъ се ниски хижи низъ клонати овошки — и изъ усойни долини проехтява вълшебната пѣсень на блѣнуванъ балканъ...

... Азъ виждахъ Балкана: ту намѣтнатъ въ снѣжна плащеница, както го знамъ прѣзъ снѣжна зима, ту ведръ и гордъ. възправилъ чело въ небеса, както съмъ го съзерцавалъ лѣтъ, при залѣзъ слънце; ту ми се чуваха неговитѣ вълшебни пѣсни,